

Sárkány Tímea

ÁLDÁS

I.

belenyújtja magát a fűbe
rászórja kínjait a levélerdő
rozsdatengerét felbérli a csend
felszakítja utolsó hangjait
elfordítja arcát a napról
elhullatja fogait kiterül
feláldozza a csillagokat
belenyugszik a holdba
kirakja lelkét a párkányra
sebet éget magára emlékül
felsóhajt
kigyomlálja a hajszálereket
megterít és megeteti fiókáit

II.

a hegytetőn bepillantottak a kifogyó napba
lüktetés lüktetés
kövek a vénákon
súlyos kövek
visszaverik a fényt ásványmagányukkal
visszaverik a készülődő holdfényt
visszaverik a némaságot

III.

kitörölhetetlenül fekszünk a hegy oldalában
valahol otthonra találtunk
belenyújtózunk
és most először
megpihenünk az elfogadásban

IV.

szakad a szusszanat
igenek koccannak a fényhez
nyitsz egy ablakot
átlépsz rajta
kiengeded a szelepeket
hogy a sejtek felébredjenek
sisteregni kezd a hús
gyúlékony napfonatok ölelnek
körbe rózsás ölükbé hull
minden kósza levegővételünk
kertek alá lehelled az elengedést
napról napra könnyebb
csak állj meg észrevenni
fordítsd arcod a napnak
koccan a bőrön a fény
hideg vagy fújd ki magad
veritékeid felisszák a fák
madarak raknak fészket szemedre

*Két tehén pataknál, 1933 körül
(pasztell, papír)*